Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльнй ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администрація „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинции:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к
Подиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 17. | Нинѣ: гр. к. Климента еп. рим. к. Вероніки | Завтра: гр. к. Ксеніѣ п. рим. к. Аґаты. | Четверъ 23 сѣчня (4 лют.) 1892. | Всхôдъ сонця 7 г. 27 м.; заходъ 5 г. 2 м Баром. 749; термом. + 6·0° — 1·6°. | Рôкъ II.

Доказы на крутанину „Галицкои Руси“.

Въ 13 ч. зъ 17 (29) сѣчня с. р., помѣстила „Галицкая Русь“ вступну статью п. з.: „Нынѣшная воспитательная система въ Галичинѣ“, въ котрôй старае ся доказати, що старше поколѣне галицкои Руси выховувалось на принципахъ моральности, честноты и въ вѣрѣ и тому у „старшихъ патріотовъ замѣчаеть ся благочестіе и постоянство характера“, а часть молодшого поколѣня, выхована по роцѣ 1870, вызначае ся „индиферентизмомъ къ религіи, жидовскимъ либерализмомъ и безхарактерностію“. „Отрицая значеніе церкви для русского народа, срывая съ исторіею Руси, они образовали такъ называемый „народовскій“ таборъ, изъ котрого мало-помалу выродились нынѣшніи радикалы“.

Причины сеи обставины, що „мы переживаемъ нинѣ растлѣніе нашого народного организма“, добачае авторъ сеѣ статьѣ въ тôмъ, що молодше поколѣне выховувалось „на изданіяхъ, заправленыхъ ядомъ ложного либерализма, индиферентизма, дабы молодыхъ людей, обезохотити для русскости, обмерзити имъ русскую рѣчь и обезпечити владѣніе польскому языку, польской культурѣ“.

Такимъ учебникомъ, зъ котрого „вѣетъ тотъ духъ, затруваюшій русскую молодежь“, уважае авторъ сеѣ статьѣ „Руску читанку для высшои ґімназіи“ проф. Ал. Барвѣньского, выдану накладомъ ц. к. правительственного фонду у Львовѣ въ 3-хъ частяхъ 1870 и 1871 р.

„О языцѣ книжки и не говоримъ“, — каже авторъ — „такъ якъ то не чистый народный языкъ, а смѣсь малорусского языка съ польскимъ“. Однако по думцѣ автора, далеко згубнѣйшій вплывъ моральный такихъ книжокъ. „Да, сѣмя, посѣянное такими учебниками, якъ читанка п. Барвинского, принесло уже плоды. Мы съ жалемъ видимъ, якъ среди народа роспростроняется безвѣріе, доносы, клеветы“. Щобъ показати нѣбы то свою обективнôсть и безпристрастнôсть въ оцѣнюваню, а доказати „не только неэстетичнôсть, не только грубое простацтво, но и безвѣріе и такіи двусмысленныи фразы, отъ которыхъ не только ученикъ и учениця, но и старшій человѣкъ, воспитанный въ вѣрѣ и нравственности съ отвращеніемъ отвернется“, наводить авторъ сеѣ статьѣ 26 нѣбы цитатôвъ зъ трехъ частей „Рускои Читанки Ал. Барвѣньского“.

Мы моглибъ авторови дуже основно розповѣсти о причинахъ „росстлѣнія нашого народного организма“, вказати жерело, „откуда вѣетъ тотъ духъ затруваюшій русскую молодежь“ и выказати, що не такъ то справа стоить зъ тыми „старшими патріотами“, якъ авторъ представляе. Однакъ зважаючи на тѣснй рамы нашои часописи, мусимо зазначити, що именно той старшій таборъ выдавъ якъ найбôльше ренеґатôвъ, почавши вôдъ Якова Головацкого ажь до Ивана Наумовича, котрй вôдцуралисъ не тôлько своеѣ рôдной мовы и народности, але й греко-католицкои церкви, таборъ той выдавъ цѣлый леґіонъ тыхъ наемникôвъ, що за матеріяльнй выгоды и урядовй почести, покинули въ Галичинѣ свою паству, вôдцуралисъ своеѣ вѣры и церкви и кинулись громадно ширити православіе и обрусеніе въ Холмщинѣ. Мусимо и се сконстатувати, що першй проводирѣ радикалізму нинѣшного мѣжь Русинами були членами „Академического Кружка“, отже не зъ „народовского“ табору а найбôльше число радикалôвъ рекрутуе ся зъ сынôвъ тыхъ „твердыхъ старшихъ патріотôвъ“. Отже и ювилей „Академического Кружка“ въ маю 1891, празнували въ „Народнôмъ Домѣ“ не Русины зъ „народовского“ табора, а радикалы зъ „старшими патріотами“. Такъ само на вѣчахъ въ Бродахъ и Турцѣ проводирѣ радикалôвъ подавали руки „старшимъ патріотамъ“, щобъ спôльными силами воювати противъ „народовского“ табору. Отъ де треба глядѣти того духа, що затроюе рускій орґанізмъ и его деморалізуе.

Тыхъ кôлька слôвъ сказали мы лише мимоходомъ, щобъ показати тенденційнôсть дописувателя „Галицкои Руси“ въ загальныхъ его выводахъ, а теперь перейдемо до закидôвъ, зробленыхъ и „Рускôй Читанцѣ“ Ал. Барвѣньского.

Передовсѣмъ мусимо зазначити, що ся читанка есть хрестоматіею, котра мѣстить въ собѣ выбôръ творовъ рускихъ письменникôвъ XIX ст. (галицкихъ, буковиньскихъ и украиньскихъ), почавши вôдъ Котляревского, а крôмъ того біоґрафічнй и критичнй замѣтки самого укладчика читанки. Находимо тамъ

3

Пшеслічка пяниця и Войта мурашникъ.

Образокъ зъ ческого житя сѣльского. Написавъ Володиславъ Струпежницкій.

(Конець.)

И до насъ на лѣсничôвку дôйшла чутка, що Пшеслічка десь пропавъ. Бувъ то вже пятый день вôдъ того часу, коли Пшеслічка ходивъ зъ трупячою головою до Радотичь. На лѣсничôвку прийшовъ пôсланець зъ замку, що тамъ потреба серны, бо приѣдуть гостѣ.

Менѣ захотѣлось спробовати щастя, чи чого не убю. На другій день досвѣта, о 4 годинѣ, коло ще ледви що зачинало свитати, взявъ я ручницю и пôйшовъ далеко въ Гоницкій лѣсъ.

Небо було чисте, вершки деревъ окружала ще дрѣмота и вѣтру анѣ трошки не було. У воздусѣ чути було запахъ живицѣ и приятну пару, що пôднималась изъ землѣ, вкрытои четинемъ сосонъ, смерекъ та ялицъ. Деинде запукавъ довбачь або зацвѣрѣнькала синиця або вôдозвали ся дикй голубы. Я пôшовъ лѣсомъ до потока, котрого вохкй береги вкрывала свѣжа травиця и де досвѣта любили сходити ся серны.

Коли я такъ зъ поза корчѣвъ закрадавъ ся до мѣсця, де сподѣвавъ ся побачити звѣрину, натягнувъ я оба курки вôдъ дубельтôвки и йшовъ до потока та розглядавъ ся доокола, чи не навинесь де яка серна.

Коли такъ чоловѣкъ тропить звѣрину, то ему такъ якось дивно робить ся на серци, що то може лишь той зрозумѣти, хто любить полювати. Наразъ побачивъ я при зорѣючôмъ свѣтлѣ може на якихъ шѣсдесять крокôвъ при бѣлявôй ялици — читатель певно подумае собѣ, що якусь серну, ой нѣ, я побачивъ отъ такъ може на пять пядей вôдъ землѣ при пни — пару чобôтъ. Я побачивъ пару зовсѣмъ звычайныхъ чобôтъ зъ высокими холявами а заразомъ и почувъ, що по свѣжôмъ воздусѣ заноскло вôдъ чогось дуже погано. Крôзь вузку, въ горѣ молодымъ лѣсомъ закрыту прогалину я й цѣлыхъ холявъ не видѣвъ. Я пустивъ ся кôлька крокôвъ напередъ и ажь теперь побачивъ не лишь холявы, але и ихъ властителя.

На ялици висѣвъ якійсь висѣльникъ. Вытропити такого звѣря, то признаю, що въ першôй хвили було менѣ якось дуже маркотно. Лице висѣльника обсѣвъ бувъ рôй мухъ. Я ихъ вôдогнавъ хусткою и пôзнавъ, що то — Пшеслічка. Очевидно, що самъ повѣсивъ ся, бо висѣвъ на ремѣнци, котрымъ люде на селѣ звычайно пôдперѣзують ся. Такъ закôнчивъ пяниця Пшеслічка жите на зашморку, котрый самъ собѣ зладивъ.

Годѣ було розôбрати, що дѣяло ся въ головѣ Пшеслічки вôдъ тои поры, коли жѣнка не хотѣла пустити его до хаты, ажь до хвилѣ, коли ему прийшла першій разъ гадка вôдобрати собѣ жите. Чи вôнъ постановивъ такъ зробити по зрѣлôй розвазѣ, коли вже вытверезивъ ся, чи ще по пяному, то розôбрати була рѣчь чисто неможлива. Тысячнй здогады, може й добрй може й нѣ, насунулись менѣ на голову, але я не могъ таки напевно сказати собѣ, що сей або той здогадъ есть правдивый.

Въ моихъ гадкахъ наставъ розладъ, котрый настае тогди, коли чоловѣкъ своими комбінаціями не може прийти до нѣякого переконаня, коли не може вôдгадати загадки.

Той розладъ усунула нова свѣжа гадка; практичный вдоволяючій поглядъ поборовъ теоретичне розважуване, а то була та гадка, що то для Пшеслічковои родины велике щасте, що ремѣнець бувъ такъ мôцный.

Розважуючи, що теперь настане, прийшовъ я до переконаня, що тôй родинѣ назначена спокôйнѣйша, щасливѣйша, бôльше вдоволяюча будучнôсть.... Такъ роздумуючи вôдвернувъ ся я вôдъ трупа, котрого лице присѣвъ зновъ рôй ненасытныхъ мухъ. Охота полювати вôдôйшла була менѣ вже зовсѣмъ. Постановивши дати знати лѣсничому о тôмъ, що я выкрывъ, вернувъ ся я назадъ туды зъ вôдки прийшовъ.

Ажь ось може трицять крокôвъ поза собою чую я, що трѣщить сухе галузе, якъ колибъ ступавъ по нѣмъ якійсь чоловѣкъ та ломивъ его на прахъ.

Читателеви буде то може смѣшнымъ здавати ся, коли скажу правду, шо я ажь кинувъ ся, бо въ першôй хвили здавало ся менѣ, що то Пшеслічка иде за мною. Вôдъ такои смѣшно страшнои гадки, вôдъ такого чувства, вôдъ котрого ажь морозъ иде по тѣлѣ, може чоловѣкъ таки направду кинути ся.

творы найлѣпшихъ рускихъ письменникôвъ, якъ Квѣтки, Шевченка, Кулѣша, М. Вовчка, Стороженка, Нечуя Левицкого, М. Шашкевича, М. Устыяновича, Федьковича, Воробкевича (Млаки) и ин.

Частины сихъ творôвъ выняті зъ оригінальныхъ выдань, отже зовсѣмъ автентичні, такъ, що зъ порôвнаня зъ оригіналами можна сконстатувати, що п. Ал. Барвѣньскій ихъ не перемѣнювавъ анѣ щодо языка, анѣ що до стилю. Щожь подумати собѣ теперь про обєктивнôсть и критичный судъ дописувателя „Галицкои Руси“, котрый каже, що се „не чистый народный языкъ“. Отже Квѣтка, Шевченко, Вовчокъ, М. Шашкевичь, Федьковичь и ин. писали пôсля погляду дописувателя не чистымъ народнымъ языкомъ!

Вже се одно показує, якъ скрайно партійне становище занявъ дописуватель „Галицкои Руси“ и о скôлько вôнъ компетентный бути судією въ такихъ справахъ.

Дальше силкує ся авторъ статьѣ въ „Галицкой Руси“ нѣбы то цитатами, вынятыми зъ читанокъ Ал. Барвѣньского, доказати навѣть безвѣріе и неморальнôсть („двусмысленныи фразы“).

Передовсѣмъ мусимо тутъ зазначити, що въ читанцѣ мѣстять ся не тôлько такі творы рускихъ письменникôвъ, котрыхъ предметъ взятый зъ житя инших верствъ суспôльныхъ, але не можна було обминути и деякихъ такихъ творôвъ, котрыхъ предметъ взятый зъ житя низшихъ верствъ; отже зовсѣмъ природно, що въ такихъ творахъ выходить неразъ спосôбъ выраженя троха рубашнѣйшій, а авторъ читанки не мôгъ тото перемѣняти на языкъ сальоновый. Учитель же має задачу, читаючи творы літературні, подати вôдповѣдну оцѣнку и критику. А все-жь таки навѣть въ тыхъ мѣсцяхъ, де тонъ єсть рубашнѣйшій, не може нѣхто добачити неестетичности, простацтва, а тымъ менше безвѣрія, нерелигійности. Дописуватель „Галицкой Руси“ подає або зовсѣмъ перекручені и на власну руку скомбинованї цитаты, або вôдôрванї реченя, котрі самі про себе можуть выдавати ся двозначными, а навѣть нерелигійными. Вôнъ числивъ на те, що мало хто або й нѣхто не провѣрить єго цитатôвъ и очевидно притакне єго выводамъ.

(Конець буде).

Зъ буковиньскихъ товариствъ рускихъ.

Вôдъ коли ґазета „Буковина“ стала частѣйше выходити, то и бôльше можна довѣдати ся про товариске житє Русинôвъ на Буковинѣ. Такъ доносить згадана ґазета, що ще въ грудню минувшого року вôдбули ся въ Чернôвцяхъ загальні зборы „Мѣщаньскои читальнѣ“, найстаршои изъ читалень на Буковинѣ. Читальня та, заснована ще 1880 р. мала надъ 100 членôвъ, але опôсля почала упадати, ажь въ 1889 р. выбрано головою читальнѣ о. Каратницкого и зъ того часу розпочинає ся въ нѣй нове житє. Заразъ по выборѣ высказавъ нововыбраный голова, якъ думає справу повести, абы єѣ пôднести, а въ тôй цѣли мали послужити товариству уладжуванї для забавы членôвъ и ихъ родинъ вечерки спѣвно-декляматорскі. Велику въ тôмъ дѣлѣ заслугу положивъ професоръ університету, дръ Смаль-Стоцкій, котрый вывчивъ мѣщаньскій хоръ такъ хорошо спѣвати, що вечерки ті почали збирати що разъ ширшій кругъ спѣволюбнои публики.

Немало до удачѣ вечеркôвъ причинивъ ся и презесъ краєвого суду черновецкого. п. Винницкій коло розвитку читальнѣ богато заслужились и мѣщане пп. Мицакъ, Поверловичъ и Созаньскій. Вôдъ цвѣтня 1889 р. до вересня 1891 р. уладила читальня 13 вечеркôвъ, зъ котрыхъ чистого доходу було 465 зр. 45 кр. (всего доходу було 860 зр. 10 кр). Часть доходôвъ зъ тыхъ вечеркôвъ обернула читальня на добродѣйну цѣль, именно на одѣжь, для бѣдныхъ дѣтей. Въ осени 1889 р. роздала читальня одежи за 99 зр. а вôдъ 1890 р. до осени 1891 р. роздано одежи за 100 зр. 8 кр.; грошевои пôдмоги 84 зр. Загальні зборы, що вôдбули ся въ мартѣ 1890 р. именували о. Каратницкого, котрый давъ починъ до такъ хосенного розвою читальнѣ — своимъ почестнымъ членомъ а що о. Каратницкій перенѣсъ ся зъ Черновець на нове мѣсце, — выбрано головою читальнѣ п. проф. дра Стоцкого пôдъ котрого проводомъ читальня розвиває ся дальше. Изъ справоздаєя выдѣлу на послѣднихъ загальныхъ зборахъ показуєсь, що читальня дала въ послѣднôмъ р. 8 вечеркôвъ. Чистого доходу зъ вечеркôвъ було 211 зр. 72 кр. (всего доходу зъ вечеркôвъ було 560 зр. 10 кр.). Читальня числила въ послѣднôмъ роцѣ 54 членôвъ.

Станъ касовый такъ представляє ся: Выдѣлъ перебравъ 141 зл. и 15 кр., до сего прибуло въ роцѣ 619 зр. 99 кр., разомъ було 761 зр. 14 кр. По вôдтроученю выдаткôвъ въ сумѣ 565 зр. 58 кр. (зъ сего припадає выдаткôвъ вечерковыхъ 348 зл. 38 кр.), остало въ касѣ при кôнци уступаючого року выдѣлового 195 зл. 56 кр.

До нового выдѣлу ввôйшли: проф. дръ Стоцкій, яко голова, о. Ост. Левиньскій яко заступникъ головы, п. Мицакъ, Поверловичъ, Созаньскій, Котецкій, Ясеницкій, яко члены выдѣлу, а п. Хмѣлевскій и Смольницкій яко заступники.

Переглядъ полïтичный.

Є. Вел. Цѣсарь надѣливъ п. Міністра торговлѣ маркіза Баксгема великою лентою ордера св. Леопольда. Въ вôдзначеню тôмъ добачують нагороду за заслуги міністра, які вôнъ положивъ около заключеня угодъ торговельныхъ.

До Петербурга наспѣло дуже богато жалобъ на великі надужитя при роздѣлюваню запомогъ для голодуючихъ и доставѣ збôжа для нихъ. Въ Пензеньскôй ґуберніи списано вôдъ 4 до 22 сѣчня 148 протоколôвъ о доставахъ цѣлыми ваґонами дуже лихого збôжа. Показало ся, що на сто кільо надôсланого збôжа було 46 кільо куколю, 43 кільо жита а 11 кільо камѣнцѣвъ, грудокъ и пѣску. Въ Уфскôй ґуберніи сконфіскованo муку, до котрои бувъ домѣшаный меленый алябастеръ.

Справу выдаленя Шадурна залагоджено остаточно Французкій консуль въ Софіи повѣдомивъ правительство болгарске, що єго правительство, принявши до вѣдомости заявлене правительства болгарского, що оно жалує свого поступованя, приказало єму заявити, що дотеперѣшні дружні вôдносины межи Францією а Болгарією розпôчнуть ся на ново.

Допис ь.

Зъ Яблонова.

Небезпечный обманецъ.

Вычитавши въ ч. 12 „Народнои часописи“ въ Новинкахъ про погане обманьство, якого

Я оглядаю ся чимъ скорше... Пшеслічка висить спокôйно на ялици, але зъ гущавины по тамтôмъ боцѣ пôдходить пôдъ ялицю — Войта мурашникъ. Черезъ плече перевѣсивъ порожный мѣшокъ та дивить ся, чи не побачить де муравлиска.

Летомъ блыскавки прийшло менѣ на гадку, сховати ся та причаившись приглядати ся, якъ стрѣтять ся оба товариші, живый зъ мертвымъ. Я присѣвъ за грубымъ пнемъ вôльшины, що росла роскôшна на мокрôмъ ґрунтѣ и пôднимала ся высоко понадъ четинні дерева.

Мурашникъ перебиравъ ся поволи крôзь гущавину, не здогадуючись, яка тутъ жде єго стрѣча.

Наразъ пристанувъ и ставъ скоро вôддыхати потягаючи воздухъ посомъ, що ажь нимъ свиставъ. Очевидно занюхавъ трупа. Розглянувъ ся доокола и побачивъ — Пшеслічку Ажь задрожавъ та кинувъ ся зъ переляку.

Перепудившись, пустивъ мѣшокъ на землю, та вытрѣщивши очи, сказавъ: „Пскъ...“ дальше вже не договоривъ, бо ажь самъ налякавъ ся того, що хотѣвъ заклясти,ал о хвили вôдозвавъ ся: „Отъ такежь то зъ тобою, Мартине!“ Пôтъ выступивъ на єго чоло, мурашникъ обтеръ собѣ єго рукавомъ замащенои свитины та ставъ дальше розважати Отъ дивись, то ты повѣсивъ ся... бôльшои радости не мôгъ ты хиба зробити своѣй жѣнцѣ. Она певно не дасть на службу Божу за тебе. Я все собѣ думавъ, що ты десь въ ровѣ замерзнешь а ты, любчику, ось якъ высоко ôднявъ ся! Але що ты собѣ думавъ.. То тобѣ той небôжчикъ розумъ вôдобравъ за то, що ты гравъ въ круглѣ єго головою!“

„Ну, друже,“ говоривъ вôнъ дальше спокôйно, „тебе вже не стало и ты забувъ завѣщане зробити, забувъ на завѣщане! А все бувало кажешь менѣ, що менѣ щось запишешь, ажь наразъ ты ось таке скоивъ, оттожь ажь теперь менѣ щось дôстане ся!“

Такъ стоявъ вôнъ хвильку задумавшись, а далѣ й каже самъ до себе: „Пôйду хиба до Туповиць та скажу имъ, де мы стрѣтили ся. Бувай здоровъ, любый Мартине!“

Вôнъ вхопивъ мѣшокъ въ землѣ и пустивъ ся дальше. Але вже по кôлькохъ крокахъ кинувъ ся, якъ колибъ єму прийшла якоєсь нова гадка до головы, пристанувъ та говоривъ самъ до себе: „Оттожь бы красно було щобы я впорожнѣ выйшовъ; хибажь вôнъ не говоривъ менѣ кôлька разôвъ, що я можу щось взяти собѣ на памятку, коли вôнъ умре безъ запису?“ Кинувъ мѣшокъ на землю, вернувъ ся назадъ та муркотѣвъ собѣ пôдъ носомъ:

„Я бы хиба не мавъ розуму, колибъ не взявъ собѣ хочь що то на памятку. Пôдôйшовъ до трупа и на: Разъ, два! стягнувъ чоботы зъ Пшеслічки.

„Такъ, товаришу“, додавъ мурашникъ спокôйно, „теперь можешь висѣти собѣ спокôйно, бо ты вже менѣ нѣчого не виненъ. Бувай здоровъ! До Туповиць вже теперь не пôйду; хтось тебе и такъ знайде, тажь люде заедно ходять до лѣса на губы.“

Кинувъ чоботы въ мѣшокъ, перехрестивъ тричи Пшеслічку у воздусѣ, перевѣсивъ полотнянку черезъ руку и щезъ въ гущавинѣ.

Въ цѣлôй сѣй сценѣ було не мало смѣшного, але й щось такъ страшного, що ажь морозъ ишовъ по тѣлѣ та чоловѣкови могло бути дѣйстно не до смѣху.

Коли я вôдтакъ пôйшовъ зъ вôдтамъ и страшне зъявище висѣльника щезло менѣ зъ очей, то смѣшнôсть сеи подѣѣ выступила знову зъ цѣлою силою. Мене смѣхъ бравъ вôдъ того, зъ якимъ спокоємъ мурашникъ здоймавъ чоботы изъ свого неживого товариша доказуючи єму, що має право до того.

Я давъ знати мому приятелеви, у котрого перебувавъ, що я знайшовъ Пшеслічку, але о цѣлôй тôй сценѣ зъ мурашникомъ не казавъ я єму нѣчого.

Судова комісія сконстатувала, що Пшеслічка самъ собѣ житє вôдобравъ.

Жѣнка и дѣти плакали щиро на похоронѣ за батькомъ, але й тôлько було жалю, що на похоронѣ. Пшеслічкова жѣнка господарить ще и нинѣ на ґрунтѣ халупника и єѣ разомъ зъ дѣтьми веде ся добре.

Може въ десять днѣвъ по похоронѣ Пшеслічки зайшли мы знову пôдъ вечеръ до туповицкои коршмы. По хвили зъявляє ся тамъ наразъ мурашникъ, котрого доси не було видати.

Ще въ дверехъ повитала єго дотепна и весела шинкарка; „Отъ дивѣть ся, а мурашникъ має новї чоботы!“

„А видите, я таки разъ наскладавъ собѣ грошей та купивъ ихъ собѣ въ Пісеку“, вôд-

допустивъ ся якійсь хитрый злодѣй на ярмарку въ Стрыю на селянинѣ Паньку Штудерѣ зъ Кавчого Кута, вôдъ котрого вымантивъ 92 зр., поспѣшаю остерегти нашихъ селянъ передъ тымъ злодѣємъ, бо таке саме зробивъ, здаєсь, таки вôнъ самъ, и у насъ въ Яблоновѣ. Ось що стало ся у насъ на торзѣ дня 28 сѣчня.

Юра Мосорюкъ зъ Прокурявы вийшовъ на торгъ быки купувати. Ажь десь зъ вôдкись взявъ ся якійсь панокъ та приступає до него и пытає ся его зъ вôдки вôнъ, бо каже, вôнъ (той панокъ) має передати панъ-отцеви до Космача 95 зр. Бере отже Мосорюка до шинку та каже ще прикликати двохъ свѣдкôвъ, абы опи єму посвѣдчили, що то за чоловѣкъ той Мосорюкъ и чи вôнъ певный, чи можна на него спустити ся. Добродушный Юра, думаючи, що зробить выгоду панъ-отцеви зъ Космача, прикликує ще самъ свѣдкôвъ и тѝ сказали, що Юра ретельный ґазда, що на него можна спустити ся. Панокъ бере тогди папѣръ та куверту и мѣняє у Юры 100 зр.; але Юра дає єму лишь 93 зр., бо бôльше не мавъ.

„Панокъ кладе тогди Мосорюкови грошѣ до куверты, печатає єѣ таки въ очахъ та кличе зъ собою до Стопчатова коло Яблонова, бо каже, що то нѣбы его батько (а то, розумѣє ся, була неправда) и тамъ вôнъ зъ нимъ розплатить ся, верне єму назадъ грошѣ, що лишь взявъ и держить ще въ кувертѣ. Выйшли зъ шинку и идуть. На дорозѣ каже панокъ до Юры, що забувъ въ шинку печатку; дає куверту чоловѣкови та посылає по печатку и каже, що буде ждати на него у священника въ Стопчатовѣ. Чоловѣкъ иде по печатку, вертає назадъ, а панка нема. Дивить ся до куверты, а куверта порожна, грошей нема!

Зачувати, що той злодѣй допустивъ ся такого самого обманьства и въ Коломыи. Звертаємо для того увагу нашихъ селянъ, щобы були осторожнѝ и не давали ся такъ легко туманити пройдисвѣтамъ обманцямъ“.

(Про таке саме обманьство на ярмарку въ Тлустôмъ, которого жертвою ставъ ся селянинъ зъ Ниркова, знайдуть читателѣ вѣсть на иншôмъ мѣсци. Єсть то отже вже третій выпадокъ такого самого обманьства и нема сумнѣву, що допускає ся єго оденъ и той самъ чоловѣкъ. Нѣгде правды дѣти, що люде, котрѝ стали ся жертвою того обманьства, самѝ собѣ завинили черезъ свою легковѣрнôсть, бо треба бути осторожнымъ, не вѣрити заразъ першому лѣпшому дурисвѣтови на єго пустѝ слова и не давати грошей зъ рукъ. Але зъ другои стороны й пора бы була, щобы того пташка выслѣдити и зловити. Просимо для того, нашихъ читателѣвъ, щобы зволили намъ донести, якъ той дурисвѣтъ выглядає зъ лиця; чей же єго бодай тѝ видѣли, котрыхъ вôнъ обманувъ. Черезъ ґазеты вже не одно лихо выкрыло ся и виновника потягнули вôдтакъ до вôдвѣчальности и укарали. Рôвножь просимо, щобы нашѝ читателѣ були ласкавѝ доносити намъ и о другихъ подôбныхъ та всякихъ иншихъ фактахъ, що дѣють ся на провінцію, а мы ихъ радо помѣстимо въ нашôй часописи зъ користію для читаючои публики. *Ред*)

Новинки.

Львôвъ дня 22 (3 лютого) сѣчня.

— **Похоронъ бл. п. Дамяна Гладиловича въ Хировѣ**, котрый мавъ вôдбути ся въ недѣлю о 3-ôй год. зполудня, — не вôдбувъ ся того дня, бо домовина, котра мала прибути до Хирова зô Львова найдальше на 3-ю годину въ недѣлю, прибула доперва о 9-ôй год. вечеромъ поѣздомъ тягаровымъ зъ Перемышля. Въ понедѣлокъ о 9 ôй годинѣ зрана зôбрались на дворци въ Хировѣ: родина покôйного, священики, почитателѣ и львôвскѝ товаришѣ та други, церковне брацтво хирôвске зъ хоругвами и множество народа, и всѣ удали ся по вôдправленю панахиды зъ тѣломъ до церкви. Въ церкѣ вôдправили богослуженє найперше латиньскѝ священики, вôдтакъ рускѝ соборну службу Божу, до котрои стануло 7 священикôвъ. По вôдправѣ въ горячихъ словахъ выголошеныхъ зъ амбона, представивъ о. Яворскій зъ Сянôцкого, бувшій ученикъ покôйного, великѝ єго заслуги около народнои справы, почôмъ латиньскій священикъ выголосивъ поруски щирѝ слова потѣхи для родины. На цвинтари промовивъ зновъ товаришь покôйного ще зъ дитинячихъ лѣтъ о. Менциньскій, а коли около 2-ои год. спущено домовину до гробу — пронѣсъ ся голосный плачь усѣхъ присутныхъ. Помѣжь телеґрамами спôвчутя, якѝ одержала родина покôйного, находить ся такожь телеґрама вôдъ Преосв. Епископа дра Юліяна Пелеша, котрого покойный бувъ щирымъ товаришемъ шкôльнымъ и вѣрнымъ другомъ.

— **Похоронъ бл. п. К. В. Плошовского**, артиста рускои сцены, вôдбувъ ся въ недѣлю зъ заведеня Кульпаркôвского на стрыйскій цвинтарь по полудню. Похôдъ похоронный провадили оо. Панасиньскій, капелянъ при заведеню на Кульпарковѣ, А. Темницкій и Д. Лопатиньскій. Товаришѣ покôйного выделєґували артистôвъ пп. Керницкого и Ольшаньского, и тѝ передъ домовиною несли гарный вѣнецъ вôдъ товаришѣвъ. „Руска Бесѣда“, пôдъ котрои зарядомъ стоить руско-народный театръ, вложила лавровый вѣнецъ зъ багряными лентами, зъ написію: „Заслуженому артистови рускои сцены товариство Руска Бесѣда“. „Руску Бесѣду“ репрезентували на похоронѣ голова товариства дръ Д. Савчакъ и референтъ справъ театральныхъ дръ Ярославъ Кулачковскій. Були такожь два вѣнцѣ вôдъ родины. За домовиною ступала родина покôйного и деякѝ артисты театру польского зô Львова.

— **Вѣщуны весны, бузьки**, появили ся въ Калущинѣ и Станіславôвщинѣ — якъ зъ вôдтамъ доносять — ще десь около Рôздва. Въ день перебувають по очеретахъ надъ рѣками и потоками, а на нôчь летять на свои старѝ гнѣзда та на дахи будынкôвъ. Здаєсь, що то мусять бути одинцѣ, котрѝ иногдѣ зъ незвѣстныхъ доси причинъ лишають ся въ краю и не вôдлѣтають, то може лишь зъ пôвночи злетѣли трохи бôльше на полудневѝ стороны, де теперъ перебувають.

— **Вечерокъ зъ танцями** уладжує на день 6 лютого (въ суботу) „Товариство рускихъ женщинъ“ въ Станіславовѣ въ саляхъ „Рускои Бесѣды“. Стрôй народный або візитовый, вступъ вôдъ особы 60 кр. Початокъ о год. 7 вечеромъ. Запрошень окремыхъ не высылає ся.

— **Тымчасовымъ заступникомъ инспектора** станіславôвского округа шкôльного, въ наслѣдокъ опорожненя тои посады зъ причины смерти инспектора Рожаловского, именовано п. Ивана Штайвінґа, учителя при тамошнôй семинаріѣ учительскôй.

— **Смерть на гладкôй дорозѣ.** Василь Андрѣєвъ зъ Жиравки, нежонатый, лѣтъ 35, ишовъ онօгди около 4 год. по полудни ул. Зеленою и наразъ упавъ та закôнчивъ житє. Мѣскій лѣкарь, дръ Шмідтъ, не мôгъ на разѣ оречи, що було причиною смерти нещасного. Тѣло вôдставлено до трупарнѣ головного шпиталю.

— **Зухвале обманьство**, таке саме, якъ недавно стало ся въ Стрыю, лучилось дня 14 сѣчня и въ Тлустôмъ. Селянинъ I. С. зъ Ниркова прибувъ на торгъ купувати волы, а немогучи дôбрати, пôшовъ на мѣсто купити дещо до дому. На дорозѣ здыбавъ єго якійсь порядно одѣтый панокъ, почавъ розпытувати вôдки, що робить, а вôдтакъ каже: „Добре, що я васъ, господарю честный, найшовъ, бо я шукаю за кимсь зъ Ниркова. Маю передати пакунокъ и грошѣ зъ почты до священика нирвôвского о. Г. и до священика въ Садокъ о. Т. Селянинъ згодивъ ся, бо „панъ“ обѣцявъ добре за услугу нагородити, и пôйшовъ зъ паномъ до мѣста. Панъ покрутивъ ся троха и напослѣдъ мовить до селянина, що нема де тысячки змѣняти, отже чи вôнъ не помôгъ бы єму що въ тôмъ дѣлѣ. „Я, каже селянинъ, маю лише 105 зр. всего, що на волы“. — „Добре, каже панъ, отже я вамъ дамъ цѣлу тысячку, вы вручите єѣ мому батькови, о. С. въ Садкахъ, а що я мавъ батькови дати лише 800 зр., то вы дасте менѣ 105 зр. вашихъ, бо тутъ потребую, а я напишу листъ до батька, абы вамъ звернувъ, але мусите менѣ пôдписати ся, якъ называєтесь и що вы менѣ заручите“. Коли селянинъ присягнувъ ся, що тысячку єгомостеви вôддасть ще и нинѣ, пôйшли оба до одного будынку незамешканого (мабуть до незамкненои ще школы), и тамъ панъ казавъ селянинови заждати на дворѣ, а самъ пôйшовъ листъ писати. По хвили выйшовъ зъ будынку и подавъ селянинови листъ опечатаный, втиснувши єму самъ за пазуху вразъ зъ тысячкою въ серединѣ, а селянинъ въ замѣну давъ панови 105 зр. Потôмъ пôйшли оба ще на почту, абы пакунокъ вôдобрати. По дорозѣ пригадавъ собѣ панъ, що рецепісъ на пакунокъ забувъ въ домѣ свого брата, звôдки теперь выйшовъ „Бѣгайте, каже селянинови, до мого брата, „сендзього“, и просѣть, абы давъ рецепісъ, що я єго забувъ, а я тутъ на васъ зачекаю“. Селянинъ пôйшовъ до будынку, де панъ єму тысячку давъ и заставъ тôлько зачиненый будынокъ шкôльный. Зачавъ выпытуватись о пана брата, ажь учителька мѣсцева дала селянинови зрозумѣти, що то мусить бути „туманъ“. Тогди селянинъ до тысячки, але диво! — замѣсть тысячки знайшовъ въ кувертѣ кавалокъ чистого паперу. А тымчасомъ панъ зъ грôшми пропавъ, якъ камѣнь у воду.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 3 лютого. Хрестъ доньки Архікняг. Маріѣ Валеріѣ и Архікн. Франца Сальватора вôдбувъ ся въ присутности Ихъ Вел. Цѣсаря и Цѣсаревои, Архікн. Франца Сальватора и всѣхъ перебуваючихъ у Вѣдни членôвъ Найв. Дому цѣсарского, кн. Леопольда и Архікняг Ґізелѣ зъ двома доньками. При хрестѣ були дальше: ґр. Кальнокій, ґр. Таффе, Седеній и найвысшѝ достойники двôрскѝ. Дитину, котрôй дано имя: Єлисавета, Марія, Францішка, Каролина, Игнатія, держала до хресту Є. Вел. Найдост. Цѣсарева наша.

Петербургъ 3 лютого. Ґенералъ Петровъ именованый директоромъ департаменту для зелѣзниць.

Брукселя 3 лютого. Въ парляментѣ розпочалась дискусія надъ ревізією конституціѣ; всѣ дотычнѝ внесеня правительства передала палата дотычнымъ секціямъ.

Атины 3 лютого. Кн. Юрій занедужавъ на инфлюенцу.

Туринъ 3 лютого. Университетъ буде нинѣ наново вôдкрытый.

Надôслане.

Вôдвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій

повѣвъ рубашно той чоловѣчиско та сѣвъ собѣ въ кутику за столомъ.

Искра злобы, що тлѣє мабуть въ характерѣ кождого чоловѣка, розгорѣлась въ менѣ. Я приступивъ до мурашника и подавъ єму циґаро: „Нате, Войта, закурѣть собѣ отсе циґаро.“

„Дякую покôрно“, вôдповѣвъ Войта и взявъ урадованый циґаро вôдъ мене, а я тогди нахиливъ ся до него та шепнувъ єму до уха: „Ну, якъ, пасують добре на васъ чоботы небôжчика Пшеслічки?“

Бѣдачиско такъ налякавъ ся, що єму ажь циґаро зъ зубôвъ выпало... руки почали єму дрожати, опаленє лице поблѣдло... вôнъ влѣпивъ въ мене очи та дививъ ся ними якъ бы скляными баньками, що вылѣзли зъ головы — якъ зарѣзаный баранъ. Се порôвнанє трохи просте, але правдиве.

За хвильку вôдотхнувъ мурашникъ глубоко, а лице его стало якъ ракъ червоне. Чи то може такъ зô встыду?

На другій день рано знайшли у Пшеслічковои на подвôрю пару чобôтъ, котрѝ хтось очевидно въ ночи пôдкинувъ. Заразъ пôзнали, що то опи небôжчика Пшеслічки, але надармо придумували, на дармо розвѣдували, хто бы то ихъ пôдкинувъ.

Самъ хиба мурашникъ мôгъ бы бувъ ту загадку пояснити, але той пройдисвѣтъ волоцяга щезъ наразъ зъ Туповиць и до нинѣшнього дня нѣхто не знає, де вôнъ подѣвъ ся.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.